

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **P. P.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 8 maja 2024 r.,

wniosku obrońcy zawartego w piśmie z 17 kwietnia 2020 r. o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt II AKa 214/14,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II K 252/12,

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić wniosek o wznowienie postępowania sądowego;

2) obciążyć skazanego kosztami postępowania wznowieniowego.

Jacek Błaszczyk Michał Laskowski Jerzy Grubba

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął przesłany w dniu 10 lipca 2023 r. z Sądu Apelacyjnego w Białymstoku dokument zawierający wniosek obrońcy o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w Białymstoku z 30 października 2014 r., którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z 12 czerwca 2014 r. skazujący P. P. na karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie dwóch przestępstw: usiłowania oszustwa, za co wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz usiłowania oszustwa w stosunku do mienia znacznej wartości, za co wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat. Jako podstawę wznowieniową obrońca wskazał to, że po wydaniu wyroku ujawniły się nowe dowody wskazujące na błędność skazania P. P. (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Wcześniej, w dniu 4 lipca 2023 r. (data stempla Biura Podawczego SA) Prokuratura Krajowa, do której wniosek trafił 12 maja 2020 r. z Ministerstwa Sprawiedliwości, przekazała przedmiotowy wniosek Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku.

W sprawie nie wpłynęła odpowiedź oskarżyciela publicznego na wniosek.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek oparty na przesłance z art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przewidziana w powołanym przepisie przesłanka wznowienia, nazwana *propter nova* nie materializuje się w niniejszej sprawie. W świetle przepisu art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. ciężar udowodnienia istnienia tej przesłanki obciąża składającego wniosek o wznowienie, a to z uwagi na istnienie domniemania prawdziwości ustaleń prawomocnego orzeczenia sądu. Te nowe fakty lub dowody muszą stanowić podstawę do graniczącego z pewnością wniosku o błędności prawomocnego wyroku lub co najmniej wskazywać wysoki stopień prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu (zob. post. SN: z 4 lipca 1972 r., Wp 5/72, z 24 kwietnia 1996 r., V KO 2/96, z 20 stycznia 2010 r., II KO 89/09). Przypomnieć należy, że w toku postępowania apelacyjnego dokonano wnikliwej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym poruszonej już w zwykłym środku odwoławczym, kwestii intencjonalnego działania pracowników Agencji w O., w celu wyeliminowania P. P. z rynku dopłat bezpośrednich. Kontrola instancyjna nie potwierdziła, aby „konflikt krzyżowy” pomiędzy spółką [...], w której udziałowcami byli K. C., B. M. i T. O. i która zgłosiła wniosek o przyznanie płatności na dwie działki zadeklarowane przez skazanego,

mógł mieć przełożenie na przedmiotową sprawę. Trzeba podkreślić, że odmowie przyznania P. P. dopłat towarzyszyły ustalenia dokonane w toku postępowań administracyjnych prowadzonych przez Agencję w O. O zasadności postawionych skazanemu zarzutów zadecydowało ujawnienie poświadczenia nieprawdy przez wnioskodawcę, co do prowadzenia przez niego działalności rolniczej, podczas gdy celem płatności, o którą się ubiegał, jest pomoc w postaci dofinansowania do produkcji rolnej rolnikom, którzy faktycznie użytkują będące w ich posiadaniu grunty rolne, a nie są wyłącznie formalnymi posiadaczami działek rolnych. Tymczasem skazany w ogóle nie prowadził upraw na spornych działkach, nie podejmował też żadnych czynności wspierających funkcjonowanie gospodarstwa oraz definiujących „uprawę”, takich jak decydowanie o rodzaju roślin pod uprawę, dokonywanie odpowiednich zabiegów agrotechnicznych i zbieranie plonów, ale także czynienie nakładów i czerpanie zysków. Powyższy stan rzeczy potwierdziły kontrole przeprowadzone przez wyspecjalizowane organy, zaś sąd orzekający w sprawie dysponował dokumentacją fotograficzną z przeprowadzonych inspekcji. Konflikt ze spółką [...] nie zmieniał ustalonego stanu rzeczy w niniejszej sprawie, mianowicie jasno trzeba powiedzieć, że na odpowiedzialność karną wnioskodawcy nie miała żadnego wpływu kwestia działalności udziałowców spółki, która była przedmiotem innych postępowań sądowych. Zresztą spór ze spółką [...] dotyczył wyłącznie dwóch działek w B., podczas gdy P. P. domagał się dofinansowania gruntów w S., S., L., P., B., C., P., P. B., w B. i M. Ł. Faktem jest więc, że zakres otoczony wspólnym zainteresowaniem stron był niewielki, wręcz marginalny.

W tych realiach nie można przyjąć aby twierdzenia obrońcy zawarte we wniosku były dowodem wskazującym na wysoki stopień prawdopodobieństwa błędu Sądu Okręgowego w Olsztynie w zakresie ustaleń co do popełnienia przez P. P. przestępstw wyłudzenia nienależnych płatności.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy oddalił wniosek (art. 547 § 1 k.p.k.) i obciążył skazanego kosztami postępowania wznowieniowego (art. 639 zd. drugie k.p.k.).

[PGW]

[ms]